

Τι σημαίνουν για την Ελλάδα οι αλλαγές αυτές; Κατά πρώτο λόγο, η αλλαγή του γεωπολιτικού τοπίου στα βόρεια σύνορά της αλλάζει σημαντικά το ρόλο της για τον Δυτικό συνασπισμό. Η Ελλάδα δεν είναι πια η μόνη χώρα του ΝΑΤΟ στα Βαλκάνια, μαζί με την οριακή παρουσία της Τουρκίας στην Ανατολική Θράκη. Κατά δεύτερο λόγο, τίθεται το ερώτημα πόσο και πώς επηρεάζεται η Ελλάδα από τη γεωπολιτική αναδιάρθρωση των Βαλκανίων, σε σχέση ιδίως με τον ρόλο του Ισλαμικού και του Τουρκικού παράγοντα.

Με άλλα λόγια, η εθνική συνοχή της Ελλάδος, ο ανταγωνισμός της με την Τουρκία και η θρησκευτική ομοδοξία της με τη Ρωσία την καθιστούν μήπως «επικίνδυνη» για φιλωρωσική στροφή, σε μια ενδεχόμενη συγκυρία, στα μάτια του καχύποπτου Αμερικανικού παράγοντα; Πολύ περισσότερο, όταν ο Αμερικανικός παράγων εξωθεί την Ελληνική πλευρά σε αναζήτηση αντιρρόπων διεθνών ερεισμάτων, λόγω της υπέρτερης σημασίας που αποδίδει συστηματικά στον Τουρκικό παράγοντα και της ανοχής, τουλάχιστον, που επιδεικνύει απέναντι στις αμφισβητήσεις και τις διεκδικήσεις του κατά της Ελλάδος;

Εάν η απάντηση στο παραπάνω ερώτημα είναι καταφατική, τι μέτρα και τι πολιτικές επισύρει η «ανησυχία» αυτή; Ο γνωστός τρόπος είναι οι συνεχείς πιέσεις στις Ελληνικές κυβερνήσεις για να μην προχωρήσουν σε οποιαδήποτε στρατηγική συνεργασία με τη Ρωσία και σε συμφωνίες που έχουν γεωπολιτική σημασία για την Ανατολική Μεσόγειο, τα Βαλκάνια και την Ευρώπη.

Υπάρχει όμως και ένα άλλο αμείλικτο και πολύ ανησυχητικό ερώτημα. Μήπως η γεωπολιτική αναδιάρθρωση των Βαλκανίων περιλαμβάνει με κάποιον ανομολόγητο και ασύμμετρο τρόπο και την Ελλάδα, με τη μορφή της αποδομήσεως της εθνικής της συνοχής και της «πολυπολιτισμικής» της μεταλλάξεως;

Η πολυεθνικότητα και η πολυπολιτισμικότητα, παρά το γεγονός ότι προβάλλονται ως προοπτική της νέας εποχής, έγιναν όπλο για τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας. Η μετατροπή μιας εθνικής και πολιτισμικά συνεκτικής κοινωνίας σε «πολυπολιτισμικό» συνονθύλευμα, οδηγεί, προφανώς, σε δομική αλλαγή της κοινωνίας, που δημιουργεί μια νέα γεωπολιτική πραγματικότητα. Γεωπολιτική είναι η γεωγραφία και οι άνθρωποι. Εάν αλλάξει ο πληθυσμός μιας χώρας, αλλάζει και ο γεωπολιτικός χαρακτήρας της, ανάλογα με την ταυτότητα του νέου πληθυσμού.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση της Ελλάδος, θα είχαμε τη μόνιμη εγκατάσταση στη χώρα σημαντικού Μουσουλμανικού πληθυσμού και μια κοινωνία με πολλές εθνικές, θρησκευτικές και πολιτισμικές συνιστώσες. Η νομιμοποίηση ενός τέτοιου σημαντικού νέου και ξένου πληθυσμού και η απόδοση σ' αυτόν, σε προοπτική, πολιτικών δικαιωμάτων, θα άλλαζε ριζικά το πληθυσμιακό και πολιτικό βάθος του σημερινού Ελληνικού εθνικού κράτους και θα μεταμόρφωνε αναλόγως και τη σημερινή γεωπολιτική φυσιογνωμία του.

Ασφαλώς, μια τέτοια «πολυπολιτισμική» Ελλάδα θα καθιστούσε πολύ ευκολότερο και δομικό τον γεωπολιτικό της έλεγχο και τη σύμπλεξη της με τον Τουρκικό παράγοντα σ' ένα ενιαίο στρατηγικό σύνολο, όπως σταθερά επιδιώκει η Αμερικανική πολιτική, για λόγους ευρύτερων στρατηγικών συμφερόντων.

Η Αγκυρα αξιοποιεί τη λαθρομετανάστευση για να διαμορφώσει νέα δημογραφικά δεδομένα στον Ελληνικό χώρο

Η Αγκυρα αντιμετώπισε την πολιτική ανοχής των Ελληνικών κυβερνήσεων απέναντι στη λαθρομετανάστευση ως μια ανέλπιστη ευκαιρία για να προωθήσει την εγκατάσταση στην Ελλάδα φιλικών Μουσουλμανικών πληθυσμών και να διασπάσει την εθνική της συνοχή, που αποτελεί για τη χώρα αναμφισβήτητο πλεονέκτημα. Εάν κρίνει κανείς από τη στρατηγική αξιοποίηση της Μουσουλμανικής μειονότητας στη Θράκη, μπορεί ν' αναλογισθεί το ρόλο που θα επιδιώξει να παίξει η Τουρκία στη χειραγώγηση και ποδηγέτηση μιας άλλης πολύ μεγαλύτερης Μουσουλμανικής παρουσίας στην Ελλάδα.

Δεν πρέπει επίσης να υποτιμά κανείς το γεγονός ότι η Ελλάδα βρίσκεται ιστορικά και γεωγραφικά στην οριοθετική γραμμή μεταξύ Ισλαμικού και Ευρωπαϊκού Χριστιανικού κόσμου και ότι κατέκτησε, στη σύγχρονη εποχή, την ελευθερία και την ανεξαρτησία της με πολυαίμακτους αγώνες, που είχαν ταυτόχρονα χαρακτήρα εθνικής αλλά και θρησκευτικής απελευθερώσεως.

Δεν πρέπει, τέλος, να λησμονείται το γεγονός ότι η Ελλάδα έχει διμερή προβλήματα μόνο με την Τουρκία. Δεν έχει προβλήματα με τις άλλες Μουσουλμανικές χώρες και γενικά με το Ισλάμ. Με την εγκατάσταση όμως Μουσουλμανικών πληθυσμών, από φανατικές μάλιστα Μουσουλμανικές χώρες, όπως το Πακιστάν, το Αφγανιστάν, το Μπαγκλαντές, τη Σομαλία, εκτίθεται στον κίνδυνο ν' αντιμετωπίσει προβλήματα με όλο τον Μουσουλμανικό κόσμο. Ο τελευταίος επηρεάζεται σήμερα πολύ περισσότερο από ακραίες Ισλαμιστικές ιδεολογίες και καταγγελίες για υποτιθέμενη «καταπίεση» των Μουσουλμάνων στη μια ή την άλλη χώρα του κόσμου.

Η Τουρκία αρνείται συστηματικά να υπογράψει συμφωνία για την επανεισδοχή σ' αυτήν των λαθρομεταναστών που εισέρχονται στην Ελλάδα από τα Ελληνο-Τουρκικά σύνορα. Αρνείται να εφαρμόσει ακόμη και τη συμφωνία που υπέγραψε με την Ελλάδα επί Γιώργου Παπανδρέου για την επανεισδοχή ενός ελάχιστου συμβολικού αριθμού 2.000 ετησίως. Επιδιώκει, αντιθέτως, να υποκαταστήσει την Ελλάδα ως Ευρωπαϊκό σύνορο, διαπραγματευόμενη απευθείας με την Ευρωπαϊκή Ένωση και ζητώντας ως αντάλλαγμα οικονομική και τεχνική βοήθεια και την κατάργηση της βίζας προς την Ευρωπαϊκή Ένωση για τους Τούρκους υπηκόους.

Ευρώπη και λαθρομετανάστευση

Η Ευρώπη συνδέεται, ασφαλώς, με τη λαθρομετανάστευση. Πρώτον, από το ίδιο το γεγονός ότι ως κοινή αγορά αναπτυγμένων χωρών αποτελεί πόλο έλξης. Δεύτερον, γιατί με την πολιτική του ακραίου νεοφιλελευθερισμού και την παγκοσμιοποίηση, με την οποία ταυτίστηκε, οδηγείται σε άκριτο άνοιγμα των συνόρων, πιεζόμενη από τη δυναμική των αγορών και του ανταγωνισμού σε παγκόσμιο επίπεδο. Τρίτον, γιατί με την κατάχρηση της ιδεολογία του πολιτικού ασύλου ενθαρρύνει την παράνομη μετανάστευση.

Η Ευρωπαϊκή πολιτική για τη μετανάστευση είναι, στην πραγματικότητα, πολιτική Ιανού. Το ένα πρόσωπο, που εκφράζει τις αγορές και τους ιδεολόγους μιας υπερεθνικής Ευρώπης, υποστηρίζει τη λαθρομετανάστευση ως παράγοντα μιας πιο ανταγωνιστικής διεθνώς Ευρώπης και ως καταλύτη για την υπέρβαση των εθνών και των εθνικών κρατών. Το άλλο πρόσωπο, που εκφράζει τα εθνικά κράτη και τις ανησυχίες τους για την εθνική και κοινωνική συνοχή, παίρνει αυστηρά μέτρα για τον έλεγχο της λαθρομεταναστεύσεως, ιδίως μετά την κατάρρευση των ιδεολογημάτων για «πολυπολιτισμική κοινωνία», και προσανατολίζεται προς μια επιλεκτική, ποιοτική μετανάστευση. Το άνοιγμα, δηλαδή, της χώρας σε επιστήμονες και άτομα με υψηλή τεχνική κατάρτιση, που θα είναι ιδιαίτερος χρήσιμοι στην οικονομία και την κοινωνία και δεν θα θέτουν πρόβλημα εντάξεως και συγχωνεύσεως στην κοινωνία.

Η Ελλάδα, που είναι από τη θέση της αλλά και λόγω του ρόλου που διαδραματίζει η Τουρκία κύρια πύλη της λαθρομεταναστεύσεως στην Ευρώπη, είναι παγιδευμένη από την ίδια την πολιτική που ακολουθούν η κυβέρνηση και οι πολιτικές της δυνάμεις. Τα όσα γίνονται με το λεγόμενο αντιρατσιστικό νομοσχέδιο είναι πολύ εύγλωττα. Αντί να συζητείται ο αποτελεσματικός έλεγχος της λαθρομεταναστεύσεως και στο πλαίσιο αυτό να ενταχθεί και μια δέσμη μέτρων για την αντιμετώπιση ρατσιστικών φαινομένων, ανατρέπεται ουσιαστικά η ημερήσια διάταξη και η ιεραρχία των θεμάτων. Δεν συζητείται το πραγματικό πρόβλημα, που είναι ο έλεγχος της λαθρομεταναστεύσεως, αλλά αναγορεύεται σε κορυφαίο ζήτημα η ύποπτη και υστερόβουλη ιδεολογία του υποτιθέμενου ρατσισμού. Μήπως τελικά ο επιδιωκόμενος στόχος είναι η επιβολή ως τετελεσμένου γεγονότος της «πολυπολιτισμικής» μεταλλάξεως της χώρας και της εθνικής της αποδομήσεως;

Η πολιτική αυτή λειτουργεί, στην πραγματικότητα, συμπληρωματικά προς το ρόλο της χωματερής λαθρομεταναστών, που επιφυλάσσουν οι Βρυξέλλες για την Ελλάδα, με τη γνωστή Συμφωνία Δουβλίνο II και την πολιτική που ακολουθούν στο θέμα του πολιτικού ασύλου. Η Ελλάδα χρειάζεται επειγόντως μια άλλη πολιτική. Αυτό θα έπρεπε να συζητούν η κυβέρνηση και οι πολιτικές δυνάμεις. Επιτέλους, δεν είναι «προοδευτική» πολιτική μια πολιτική που οδηγεί στην εθνική αποδόμηση της Ελλάδος.

Το άρθρο δημοσιεύτηκε στο περιοδικό ΕΠΙΚΑΙΡΑ στις 06/06/2013 (Τεύχος 190)

http://www.epikaira.gr/epikairo.php?id=62032&category_id=100

Πηγή